

Met genoegen heb ik in de 12e aflevering van dit tijdschrift het artikel: „Een en ander over Gaaien” gelezen, en eindigt dat opstel met: Ik zou gaarne enz...

Misschien dat het volgende voor u van eenig belang is.

Sedert eenigen tijd komen in de Scheveningsche boschjes een aantal Gaaien voor. Ik denk minstens een twaalfstal. Gedurende 3 à 4 maanden ga ik deze vogels geregeld in mijn vrijen tijd na. Gewoonlijk houden zij zich hier op in het kreupelhout en in boompjes van slechts eenige Meters hoogte. Zelden zag ik ze in hooge boomen.

Het kost mij altijd veel moeite, ze te naderen. Bij het minste gekraak van mijn voetstappen op de droge bladeren vliegen ze schreeuwend weg, om een heel eind verder weer neer te strijken. Nu en dan gelukt het mij wel eens, doch altijd met de grootste voorzichtigheid, in hunne nabijheid te komen; een enkele maal waren zij slechts 5 à 6 Meters van me verwijderd. Bijna altijd waren zij bezig zich te goed te doen aan de eikels, die tusschen de bladeren op den grond lagen. 't Is aardig om te zien, hoe vlug zij de bladeren op zijde pikken, om de eikels machtig te worden. Met lijsters en vinken, die hier verbazend veel voorkomen, schijnen ze op goeden voet te staan. Van ruzie tusschen hen, heb ik nooit iets gemerkt. Verleden week zag ik nog een zwarte lijster en een Vlaamsche gaai vrij dicht naast elkander op denzelfden tak zitten.

In de Paaschvacantie sprak ik een kennis van me te 's-Gravenzande. Hij vertelde me, dat ook daar nog al veel gaaien voorkomen. De tuinders evenwel zijn weinig gesteld op de aanwezigheid van deze vogels in hunne boomgaarden. In den herfst, wanneer de vruchten rijp zijn, pikken ze nog al eens (volgens mijn kennis uit 's-Gravenzande) in de peren en appels, die er natuurlijk niet beter op worden.

Tot nu toe heb ik altijd het leelijke schreeuwen van een gaai gehoord; van zingen van de Vlaamsche gaaien in de Scheveningsche boschjes is geen sprake.

Tot mijn spijt kan ik u niets mededeelen over de nesten van deze vogels, daar mij nog niet het geluk te beurt gevallen is, er een te vinden. Al mijn moeite is tot heden vergeefs geweest.

Dezelfde persoon, die me iets vertelde van de Vlaamsche gaaien in de nabijheid van 's-Gravenzande, zag eenige weken geleden een bijna geheel witte kraai onder een troep zwarte kraaien.

Scheveningen.

L. V. ANTWERPEN.

Schijn bedriegt al te zeer en zoet gefluit...

Hoe komt u er in hemelsnaam aan de Gaai een nuttige vogel te noemen, gij die, zoo met de gevederde zangers liefhebbert?

In het paradijs was ieder dier op zijn plaats; die toestand is helaas lang voorbij!

Buitenman, bestudeer ik al meer dan 20 jaar ook de vogels, en van de gaai, kan ik u — n'en déplaise — dit zeggen, dat hij, hoe nuttig hij overigens zijn kan, een lekkerbek is.

Hij vliegt steeds onder het hakhout door, geen nest, met eieren of nakomelingen bezet, ontsnapt zijn alziend oog en alles is voor hem goede buit. Een toom jonge fazanten is in een oogenblik gepiept.

Ter staving; verleden jaar miste ik van een toom jonge fazanten 15 — van de 23 — oud 3 weken; fluks achter een boom op den loer, dra kwamen de dieven weer aan; 't waren gaaien, 2 in getal — en No. 16 verdween uit de toom. Ver vlogen zij niet, 2 schoten en daar lagen ze op hun rug. Toen de jongen opgezocht, die zouden niet ver zijn. 300 Meter verder huppelden zij vier in getal boom in boom uit; hun lot was spoedig verzekerd.

Wilt u nog meer bewijzen?

Doch 't waren misschien intellectueelen onder de gaaien, 't spijt mij dan voor dat paar en voor hun rasgenoten!
Houten.
J. GROENEWOUDE.

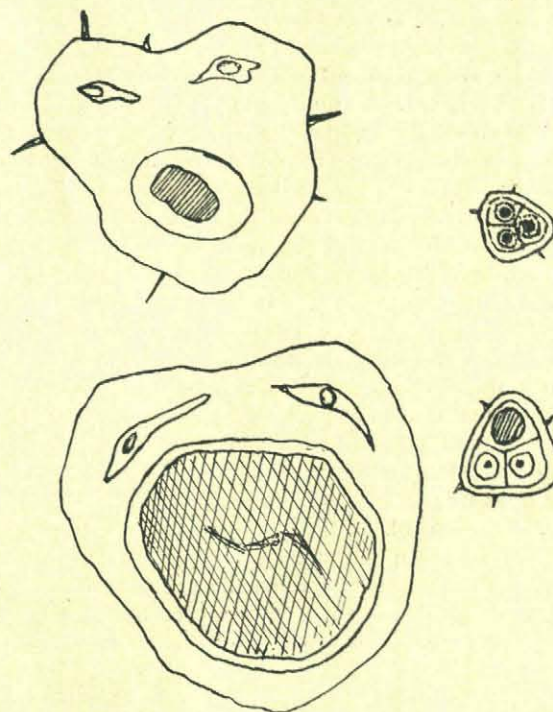

EEN KASTANJEVRUCHT.

Het is weer zomer en we kunnen ons wederom verlustigen in het schoone schouwspel, dat de paardekastanjes aanbieden, als ze bezig zijn hun reusachtigen candalabers met vele en kleurige kaarsen te ontsteken.

'k Weet niet, van wien deze vergelijking is, maar ieder voorjaar weer word ik er aan herinnerd. 't Aantal bloemen, waarmede deze boomen van Griekschen herkomst verrukkelijk prijken kunnen, is gewoonlijk buitengewoon groot en toch is het aantal vruchten steeds niet zoo veel als men oppervlakkig beschouwd verwachten zou.

Deze prikkelige, vrij zware dingen komen in het najaar van uit de hooge kruinen met zoo veel kracht op de aarde

Kastanjevrucht in verschillende stadiën van groei.

neer, dat de groote zaden, met smetteloozen glans, hun cel plotseling verbroken ziende te voorschijn treden, begeerig om te ontkiemen.

Soms is 't er één, een andere maal zijn 't er twee of ook wel drie.

Eigenlijk moet het bevreemding wekken, dat er niet zes uitkomen; want als de vrucht nog maar in haar begin is zitten immers steeds twee zaadknoppen in ieder der drie hokjes. Doch onder die zes zijn er reeds van 't begin af 3 bestemd om spoedig te verdwijnen. De anderen houden het langer uit, doch dikwijls gebeurt het, dat twee daarvan het ook niet ver brengen.

Zie hoe er één kan zijn, die snel wassend brutaal alle ruimte voor zich opeischt en de beide anderen zoo sterk opzij dringt, dat van de hun toegewezen ruimte weinig overblijft dan die der oogen van het mannetje in de maan oogen, waarin zij nog nauwelijks de donkere stippen vermogen voor te stellen.

Winschoten.

W. W. SCHIPPER.